

Наша реч



МАРТОВСКО ИЗДАЊЕ

ГЛАВНИ И ОДГОВОРНИ УРЕДНИК ЈЕЛЕНА ДРАГОВИЋ

Драги наши читаоци,

Велико нам је задовољство да вам представимо мартовско издање школског часописа **Наша реч**.

Настојали смо да овај број нашег часописа буде попут неког великог мозаика у којем ће свако моћи да пронађе свој омиљени каменчић.


Дугујемо захвалност на сарадњи колегиницама и колегама који су својим занимљивим и садржајним прилозима обогатили мартовско издање школског часописа, а то су:

- професор разредне наставе Ангелина Божић;
- професор разредне наставе Марина Праизовић;
- професор српског језика Борка Вујичин;
- професор српског језика Марија Праизовић;
- професор српског језика Љиљана Шарац;
- професор француског језика Слађана Јовичић;
- професор биологије Славица Гвоздић;
- вероучитељ Марко Павловић.

Наравно, посебне и највеће похвале заслужују увек вредни и све бројнији чланови наше новинарске редакције, који су савршени пример одговорних, креативних и посвећених ученика наше школе.

УЖИВАЈТЕ!





**НАУЧНЕ
СТРАНЕ**

Наука – како то звучи озбиљно и компликовано! Али када мало боље размислимо, она је свуда око нас. Сви смо ми помало научници, а да тога нисмо ни свесни. Ево шта нам је о томе рекла ученица петог разреда наше школе...

ЈА КАО ПРОНАЛАЗАЧ

Као малој многи су ми говорили да су нешто изгубили, па сам ја то увек проналазила и у једном тренутку помислила: „ Па ја, ја сам проналазач!“



Када сам отишла да мами то кажем, она се насмејала и рекла: „Ако нађеш мој телефон, татин кључ, а да не заборавим, декину и бакину младост, признаћу ти да си проналазач.“

Као и обично, мамин телефон је био у њеном џепу, татин кључ у брави, али бакине и декине младости нигде. Ама, баш нигде! А тражила сам је чак и на прашњавом тавану.

Разочарана, отишла сам на поткровље да у тишини старе фотеље поразмислим о следећем покушају, кад – на зиду је стајала велика слика са њихове свадбе и прелепо, старо лицидерско срце. Узела сам их и брзом брзином сјурила се, као ураган, код баке и деке, који су се одмах присетили лепих дана своје младости.

Мама ми је признала да сам проналазач, али ми је то брзо досадило, па сам одлучила:

„Бићу ја... Ма, бићу ја чувар младости!!!“

Љиљана Коњевић 5/1

Наставници у нашој школи труде се да ученицима покажу све предности науке, да је приближе свима и укажу им на њену лепоту и значај.

Извештај о посети Фестивалу науке

У суботу 17. децембра ученици наше школе, од петог до осмог разреда, њих тридесет, у пратњи наставника биологије Славице Гвоздић, наставника историје Љиљане Марковић и наставника географије Драгане Ђорђевић, посетили су десети међународни фестивал науке на Београдском сајму.



Од самог почетка наша школа је редован посетилац ове манифестације, на којој ученици кроз велики број научних поставки, из свих области науке, обогаћују и стичу знање на веома занимљив, едукативан, креативан и инспиративан начин: кроз интерактивна предавања, радионице, шоу програме и мноштво занимљивости из најразличитијих научних области.



Ученици су исказали своје одушевљење и жељу да и наредних година учествују у овој манифестацији.

наставник биологије

Славица Гвоздић

Њихов труд није узалудан и наилази на одличан пријем код наших ученика...

Фестивал науке

Када сам била млађа, мама ми је причала шта је наука, али мене то није занимало. Постала сам старија и када сам у школи почела да учим друштвене, природне и језичке науке, схватила сам да је то јако лепо, занимљиво и да нам може помоћи у животу.

Научне дисциплине су ми се веома допале и заинтересовале ме, па сам почела да идем на сваки Сајам науке који се редовно одржава у децембру, једном годишње – тако је било и ове године.

На Сајму науке људи се окупљају како би уживали у занимљивим научним поставкама и ова манифестација је веома популарна – има много посетилаца, деце и одраслих, као и организованих школских посета. Деци је Сајам науке веома забаван и занимљив, јер на њему могу учествовати у интересантним научним експериментима и све их испробати.



Највише ми се допао експеримент у којем деца нису смела да учествују, али само посматрањем могла сам да стекнем утисак о томе како би се човек провео на Месецу.

Сматрам да је Сајам науке изузетна манифестација, која на популаран и занимљив начин приближава свет науке деци и открива им све њене лепоте. Зато планирам да и даље посећујем овај сајам и уживам у њему.

Јелена Мирковић 7/2

И тако се наши школски дани настављају, а наставници и ученици нам сваког дана указују на вредности науке и њену пријемчивост. Не смемо занемарити њихов труд и искуства, јер можда се у сваком од нас крије делић Тесле и бар трунчица Пупина. А признаћете да то није мала ствар!



НАШИ
КЊИЖЕВНИ
ТАЛЕНТИ



За вас пише Ана Сићовић 7/2!



Почела сам да пишем песме још у вртићу. На почетку су то биле песме са мање риме, касније веселе дечије песмице, а сада, како сам старија, постају све озбиљније и дубље. Пре отприлике две године почела сам да пишем и тужне, мрачније песме, због чега су се људи питали да ли ја и сам живот тако видим. Без обзира на то, ја сам позитивна особа, а омиљена тема за писање ми је љубав. Када пишем неку песму, она је увек онаква какво је моје тадашње расположење. Писањем поезије ја исказујем своје емоције – од туге и усамљености, где у песми нађем утеху, све до среће и веселости. Волим писање, али не верујем да ћу бити песник по занимању, јер себе видим негде другде. Ипак, моје песме ће увек бити ту, јер, иако их не разуме свако, оне су један од ретких начина на који могу да кажем баш све.

Ево неколико песама које сам желела да поделим са вама...

Насукана душа

*Река брза и велика
ка ушћу вијуга,
иде код мора,
код својега друга.*

*По тој плавој реци
плови један чамац.
У њему је човек
уништен и самац.*

*Сунце одлази негде
док ноћ полако пада,
човек улази у бескрај
и љубави се нада.*

*Јецаји се чују,
дрвеће се њише,
један човек плаче
јер ње нема више.*

Крај

Увек, баш лети,

она га се сети.

Још увек пожели да на крила му слети,

јер време за час пролети.

И кад покрај реке шета

сећања јој дођу,

ухвати је нека сета

што године тако брзо прођу.

Јер живот је кратак,

лепих тренутака мало.

Али ипак памтимо оне

до којих нам је стало.

Док сунце залази,

људи одлазе за сном,

оно што иза остаће

тоне са сутоном.

*Тама дошла је густа,
звезда с неба пада,
жеља остаје пуста,
али љубав не умире никада.*

*Успомена једна остала је,
да неког другог чека,
сад већ давна постала је,
посматра их из далека.*

*Иако је више нема,
живот јој се гаси,
она још увек пожели да на крила му слети,
јер време за час пролети.*

Месец и звезде

*Само сија он
са звездама,
на небу високо,
док светлост се његова шири
дубоко, дубоко.*

*Месечев тај одсјај
срце ми разара,
када кроз мој прозор
сенку своју ствара.*

*И угледах од звезда
на небу његово лице,
што скупина их чини
великих као птице.*

*Знам да већ сада
негде је тамо далеко,
са месецом и са звездама
смеје се тај неко.*

Нови почетак

*Мрак је свуда око мене.
Нема светлости.
Нема руке која би ме одавде избавила.
Нема неке звезде снене.
Она спава.
Не даје ми нова крила.*


*Лежим усред мрака.
Велика је то црнина.
Немоћна сам да се покренем,
да било шта поправим.*

*Олуја ме носи свака,
иако се борим срцем свим.
Живот ме за прст држи,
води куда хоће;
не видим ни куда идем,
јер нема ми спаса од ове самоће.*

*Снаге немам.
Налети ме ветра руше.
Срце каже: „Не одустај,
Ево лека твоје душе!”*

*Придижем се и устајем; знај,
нека нова нада сад ме држи.
Да те сруше никад не дај,
јер сви јаки су до сржи!*

Ана Сићовић 7/2



ЛИПОВАЧКА
ШУМА

Липовачка шума налази се на Ибарској магистрали, око двадесет пет километара југозападно од Београда. То је највећи комплекс шума у овом крају и право богатство за становнике свих околних насеља (Мељак, Велика Моштаница, Сремчица, Рушањ, Барајево), па и нашег Железника који је у њеној непосредној близини.

Географске одлике Липовачке шуме не смеју се занемарити: налази се на таласастој висоравни на површини од 1.245 хектара, чија је надморска висина од 160 до 200 метара; у самој шуми постоји неколико великих извора, а након повлачења Панонског мора на овом месту остала су многа језера; углавном је листопадна шума, али у последње време у њој се све више саде и четинари.

Бурна историја нашег народа оставила је трага и на Липовачкој шуми, што је чини још занимљивијом и помало магичном. Док шетате шумским стазама, скоро да можете осетити дах прошлих времена. Ако сте довољно маштовити сигурно ћете назрети сенке давних хајдучких дружина, сетићете се Карађорђа и његових устаника који се припремају за опкољавање Београда или чути одјеке борбе са аустроугарском и немачком војском у Првом и Другом светском рату.

Липовачка шума је много тога, па и својеврсни рај за ловце, јер је после ратова постала ловно газдинство и обилује многобројном и разноврсном дивљачи.

Ипак, чини нам се да је највећа вредност Липовачке шуме у томе што нам пружа уточиште од градске вреве и буке. У данашњем савременом друштву, у којем се можда и пребрзо живи, привилегија је постојање места на којем квалитетно можемо провести слободно време, уживајући у миру, тишини и очуваној природи.

Липовачка шума има велики рекреативни и излетнички потенцијал, који треба искористити на прави начин. Данас у њој, у складу са савременим интересовањима и потребама посетилаца, постоји трим стаза, која је дугачка 660 метара – почиње педесетак метара изнад чуварске куће и целом дужином води кроз шуму. Стаза има обилазеће излетиште са столовима и клупама. До излетишта, које је удаљено нешто мање од три километра од центра Железника, може се доћи и колима.

Наш предлог и топла препоруке је да посетите Липовачку шуму, јер она несумњиво представља идеално место за излете и шетње. Отворена је за све који су се ужелели лепе природе и чистог ваздуха – то је највећи дар који нам Липовачка шума несебично пружа.

Андријана Андрејић 8/4

Ево како смо видели Липовачку шуму кроз објектив нашег фото-апарата...























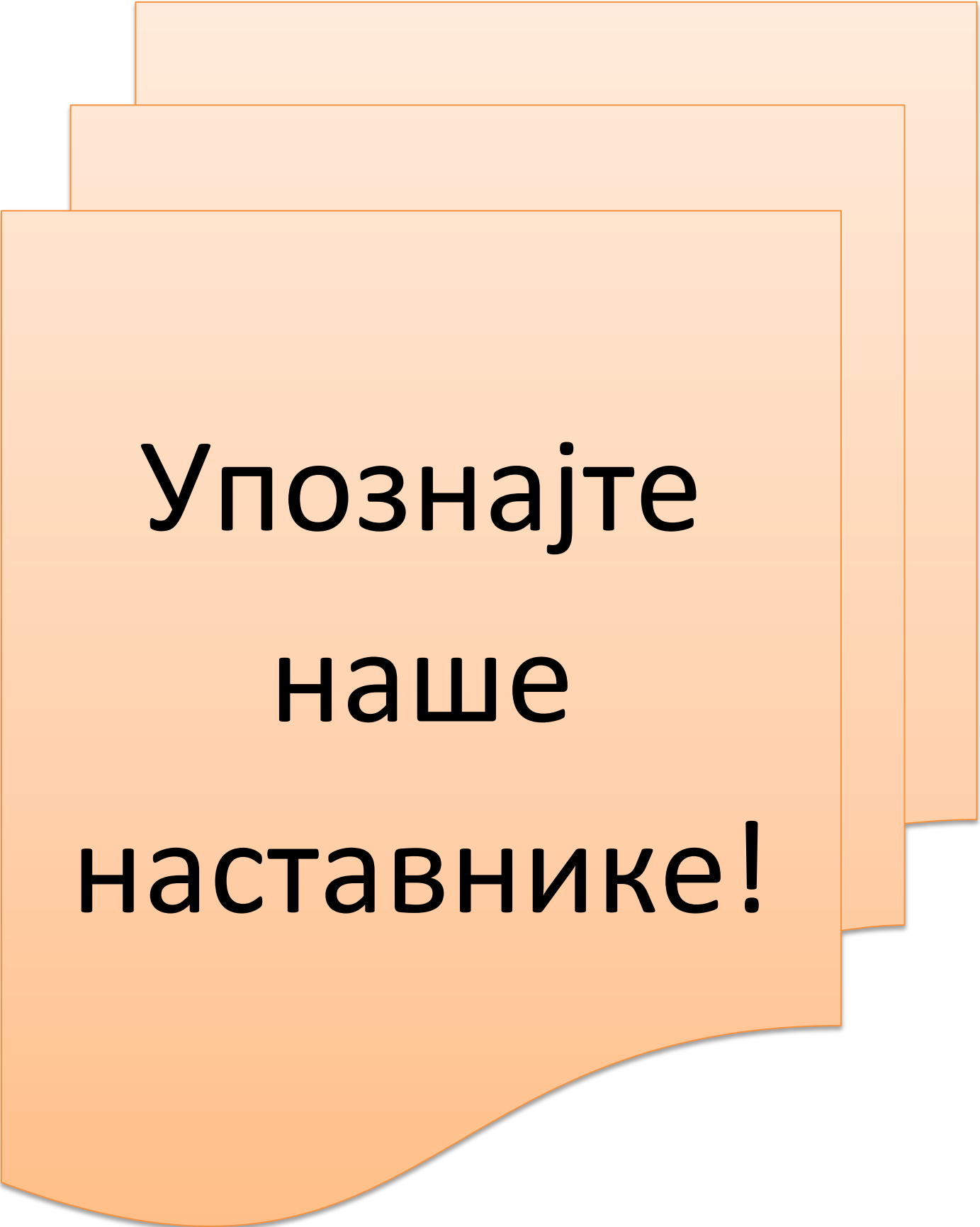




Фото-репортажу припремили:

Зоран Дудуковић 8/4

Марија Ђурђевић 8/4



**Упознајте
наше
наставнике!**

Љиљана Шарац

Љиљану Шарац смо у нашој школи упознали пре свега као посвећеног професора српског језика и књижевности – освојила нас је својом непресушном енергијом и ентузијазмом на часовима матерњег језика. Заинтересовала нас је за многе наизглед досадне и обимне лектире, помогла нам да разрешимо бројне правописне недоумице, указала нам је на значај наше језичке и књижевне културе. Научили смо да поштујемо њен труд и пожелели да је боље упознамо, а овај интервју је био идеална прилика да то учинимо на прави начин и поделимо наша сазнања са вама. Уживајте!

Наша реч: Можете ли да нам кажете када се код Вас појавило интересовање за српски језик и књижевност и када сте одлучили да то постане Ваша професија?

У нижим разредима много сам више радила математику и ишла на такмичења из тог предмета, а то се није допало мом оцу који је сматрао да је ствар опште културе познавање матерњег језика и љубав према књизи и књижевности, те је на распусту између четвртог и петог разреда почео да ми доноси лепе и узбудљиве књиге из библиотеке – тада сам се окренула једном необичном, занимљивом, узбудљивом свету у коме сам остала и до дана данашњег. Прво сам желела да будем новинар. У ствари, неколико сам жеља у детињству имала: једно је да будем новинар, једно је да будем професор књижевности. Ја сам успела да остварим обе жеље, јер сам прво радила дванаест година као новинар, а онда прешла да радим у школу. Тако да могу да кажем да цео свој радни век радим оно што волим и о чему сам маштала.

Наша реч: Били смо у прилици да током Ученичког дана видимо да улога наставника није нимало лака и једноставна. Шта Вас мотивише да, по нашем мишљењу, будете најбоља наставница?

Релативна ствар је бити најбољи наставник. Најбољи наставник је онај који држи пажњу ученика, који успева да са њима остане пријатељ и када изађу из ове школе и заслужи њихово поверење и поштење. То је

добар наставник. А ја се трудим да што више тих категорија остварим и подмирим у раду са децом. Кључ успеха у наставном раду јесте волети децу и волети оно што радиш, и радити га сваки пут као да је то твој први час. Ако на тај начин посао схватиш као игру и изазов, онда је све лако. А ако посао постане гледање на сат кад ће час да се заврши, онда од тог посла нема ништа. Ја мислим да сам као она Звончица у „Петру Пану” – да сам негде у души остала мрвицом дете и да уместо да се играм и да себи дан и час учиним лепим, занимљивим, другачијим, веселим, а да онда та моја енергија пређе и на разред и да они то напросто осећају.

Наша реч: Можете ли да нам укажете на предности и мане Вашег посла?

Предности мог посла су што си са децом увек млад. Ти не можеш да остариш, јер тај њихов дух, та њихова ведрина, тај њихов елан, то дружење са младим светом подмлађује и твој дух. То је оно што је фасцинантно: моја деца су мој инетернет, ја увек преко њих све сазнам, увек сам у току, увек ми је забавно. Предности су и то што стално радим на себи, стално се усавршавам, што је сваки час другачији. Мој је сваки дан посебан. Не постоји рутина у школском раду, него увек бива другачија слика. Постоји једна лепа играчка која се зове калеидоскоп. То је она где се коцкице мењају и онда сваки пут видиш нову слику кад окренеш точкић. Е, такав је мој доживљај рада наставника у школи. Мане су те што наставник има све мању подршку родитеља и управе, што су му руке све више везане, што је тешко санкционисати преступе, а њих је све више, што су све важнији неки протоколи од самих чињеница и то што је професорски позив некад био изузетно цењен, а сад је некако постао небитан.

Наша реч: На који начин се припремате за часове и како успевате да градиво приближите ученицима?

Наставник учи читавог живота. Гледам да час буде што ефикаснији и дефинитивно сваког дана уочи наставе прелистам примере. Сада већ целе лекције имам у глави, пошто је доста година прошло и имам радног искуства, али просто се враћам у кондицију и форму и водим рачуна, смишљам шта ће да се ради сваког дана и промишљам како да

то буде што ефикасније. Приближавам градиво деци тако што све чешће и све више покушавам да градиво сведем на њихова искуства из свакодневног живота, да они то разумеју и да упореде са примерима који су им познати, и онда то успева, онда то бива добро.



Наша реч: Посебно нас занима Ваше књижевно стваралаштво и Ваш развој као писца. Када сте схватили да желите да се бавите писањем и на који начин сте остварили ту своју жељу?

Свако од нас може да буде писац. Ја кажем да је страшно добро водити дневник, да напишете своја осећања, жеље, а то је већ писац. Када напишете неку песмицу о емоцији која вас је дотакла, и то је писац. Да напишете добро писмо другарици која не живи у Београду, и то је писање. Значи, стваралаштво је ту, треба само да пружимо руку и да посегнемо за пером, па да се оно и догоди. Ја сам дуго и често писала. Рекла сам да волим да се играм. Учествовала сам на свим наградним играма и конкурсима свих часописа који су у моје време постојали и

добијала разне награде, због упорности и учешћа, али и квалитета. То ме је стално подстицало и мотивисало. А кад сам постала зрела и одрасла, схватила сам да је то она моја Тројанова рупа у коју могу да шапнем све што ме тишти и мучи. Тако је од једног исповедног тока да саму себе ослободим брига на тај начин писање постало један озбиљан животни пут, јер то је за мене сада потуно нова страна моје личности и моје каријере.

Наша реч: Реците нам нешто о књигама које су посебно утицале на Вас и писцима које сматрате својим узорима.

Постоји обично оно питање: „Шта бисте понели на пусто острво?” Ја бих разочарала и себе и друге ако то не би била књига. А књига коју сам стварно прочитала десетак пута и сваки пут видеала нешто у њених двестотинак страница јесте „Проклета авлија” Иве Андрића. То је најлепше дело које је на мене оставило велики утисак и траг. Свака књига, добра или лоша, има зрно занимљивости које може да вас привуче. Моје детињство је обележио један писац, а то је Александар Дима. Он је био француски романописац, творац историјских романа, изузетно узбудљивих, брзих, необичних. Уз њега сам заволела историју, уз њега сам научила шта је честитост, поштење, уз њега сам уживала. Читање његових књига је као гледање доброг филма. И уз њега сам научила шта је добро приповедање, тако да није чудо што сам се и сама окренула историјском роману, јер је то нешто што је оставило животни печат на мене, а да тога чак нисам била ни свесна.

Наша реч: Упознајте нас мало боље са својом каријером писца. Дали више уживате у поезији или прози?

Некада сам радо читала и радо писала песме. Сада су некако песме у мом животу у другом плану, што не значи да не волим неко добро песничко вече, јер ме потпуно онако баци у неки нови свет и нову димензију. А моји романи су мој паралелни живот. Ту постоји све оно у шта ја верујем, а то су: љубав, пријатељство, поштовање породице, традиције, и радост и срећа које на крају морају да победе, јер ја верујем у срећне крајеве.

Наша реч: Шта сте све до сада написали, да ли тренутно пишете неку књигу и коју своју књигу сматрате најбољом?

Јуче сам ставила тачку на пети роман који је написан. Изузетно сам поносна на њега. Мислим да је добар, необичан, узбудљив и другачији од осталих. Објавила сам два романа, трећи рукопис се налази код уредника на столу – прочитали су га и ова година ће бити у његовом знаку. Искрено мислим да је тај трећи роман најбоље што сам до сада написала. Писање петог романа је трајало две године. Изузетно је озбиљна прича и тренутно ми треба одмора од писања и од свега, али изазов је да напишем један искрен, топао, нежан љубавни роман, а и криминалистички роман је на помолу.

Наша реч: Можете ли да нам препоручите неку књигу коју сматрате погодном за наш узраст?

Смејала сам се и уживала у књизи која се зове „Поново са њим” Наташе Икодиновић. То је наша књижевница, а роман је погодан и за ваш и за мој узраст.

Наша реч: Сматрате ли себе првенствено писцем или предавачем? Постоји ли нека веза између те две области?

Мислим да психологија и рад са децом и људима утиче на то да будем добар писац, и још бољи. То су два лица једног новчића. Мој живот заправо има та два лица: књижевно стваралаштво и професорски рад – то сам ја.

Наша реч: Какви су Ваши планови за будућност?

Моји планови су да као наставник дочекам пензију, а као књижевник постанем неко кога у Србији знају и ко је вредан читалачког поверења.

Интервју припремиле:

Ана Сићовић 7/2

Јана Чејовић 7/2

Одабране

странице из

наших

свезака...



То је моја земља

Њише се класје, жуборе потоци, врхови планина цепају облаке. Питате се где? У мојој земљи Србији. Србија је прелепа земља – мала, али прелепа.

Долазите ли у Србију са југа, мораћете да се суочите са дугим планинским кањонима, врховима планина које заклањају поглед на небо. Мораћете да прођете кроз магичне шуме на Тари, да удахнете свеж ваздух и пробате златарски сир. Обавезно свратите до Копаоника, попијте топлу чоколаду и спустите се низ падину. Зар поглед није божанствен? То је Западна Морава. А ако се осврнете око себе, приметите да су свуда око нас шуме. Имате ли при руци ваше санке? Одлично! Ово ће бити мало труцкава возња. Држите се чврсто. Оооо! То је било брзо. Дакле, ево нас, слободно завирите у сваки кутак ових шума. И молим вас да ништа не дирате.

Овде живе неке ретке врсте биљака и животиња, као нпр. белоглави суп или Панчићева оморика, коју је први открио и описао наш биолог Јосиф Панчић.

Добро, хајде сад окупите се сви – водим вас на посебно место. Ово су лековити извори. Чист дар природе. Пијте слободно – ово је чиста минерална вода по којој је Србија надалеко позната. Код оваквих извора настале су бање као што су Врњачка или Сокобања.

Погледајте горе, то је наш превоз. Брзо, брзо сви унутра. Лепо се понашајте, у хеликоптеру смо! Дакле, идемо на Косово. Тамо се одиграо Косовски бој 28. јуна 1389. године. На давни Видовдан сукобили су се кнез Лазар Хребељановић и турски султан Мурат Први. Велики српски јунаци Милош Обилић, Топлица Милан, Косанчић Иван опевани су народним песмама о Косовском боју које се преносе са колена на колена. Први их је скуприо реформатор српског језика Вук Стефановић Караџић, и тако их сачувао од

заборава и турског утицаја. Шетајмо мало! Приметићете да овде има много цркава и манастира; Високи Дечани и Грачаница су само неки од њих.

А сад идемо назад. Ах, ево нас у Нишу! Идемо одмах на тврђаву да видимо шта има ново. Е, драги моји, ако сте љубитељи џез музике продужите у правцу оних ласера, јер је ту управо концерт неке познате звезде.

Хајде брзо! Сутра ујутро идемо у аква-парк у Јагодини. Бућ! Прскање! Сада можете да поједете онај лесковачки роштиљ ако већ нисте. Спремите се, јер идемо правац Београд! Тамо ћемо се срести са онима који су кренули са севера Србије, па ћемо заједно обилазити Београд.

Коначно крај аутопута Београд – Ниш! Ово је главни и највећи град Србије. Име је добио за време владавине деспота Стефана Лазаревића због белих зидина које су га опасавале. Центар града, Кнез Михаилова, веома је занимљива улица. Овде можете купити сувенире, појести сладолед и уживати у атракцијама као што су улични плесачи, мађионичари, свирачи, клонови и сликари. Зоо врт – па ту имамо разне врсте животиња, од ситних риба до крупних слонова. Погледајте ове чудне птице. А онај лав изгледа моћно, зар не? Идемо до Калемегдана сада. Калемегдан значи поље за борбу. Овде су некада наши војници вежбали за борбе против Турака; ево неких од њихових топова и тенкова.

Испробајте и ове радионице – ко жели може да направи сребрењак или свећу или пак да се опроба у столарском занату.

Хајдемо даље. Ево нас поред дела вајара Ивана Мештровића, чувеног Победника. Победник гледа у Земун од којег га дели ушће Саве у Дунав. А сада сви добро слушајте – ово је списак места која можете посетити до 20 часова, јер после идемо на вечеру у ресторан *Франш*. Ево га списак: Ада Циганлија, храм Светог Саве,

Народно позориште, Народни музеј, Бели двор, базени на Кошутњаку, Народна библиотека! Видимо се у 20 часова! Ево нас испред једног од најпознатијих ресторана у Београду. Седите за овај сто и наручите жељено јело. Њам, било је преукусно! Хајде, идемо до Скупштине. Ово је Народна скупштина. Величанствено, зар не? А ако се окренете око себе за 360 степени, имате поглед на Стари двор, где је некад живела краљевска породица. А сад на спавање. Преноћиште је у хотелу *Москва*; за доручак поједите банаана-сплит, а сутра ујутро идемо на север. Желим вам пријатно вече и слатке снове!

Надам се да сте се наспавали, јер нас чека двочасовни пут до Кикинде, а за то време ћу вам причати о северној Србији и о томе шта ћете тамо видети. Дакле, овде је права индустрија. Има пуно фабрика и плантажа. Највећи град северне Србије је Нови Сад, а ту су и Кикинда, Суботица и Сремски Карловци. Познато је и Бачко Петрово Село. Кад смо већ код тога, српски народ вековима чува своју културу и традицију на овим просторима. Војводина је подељена на три регије: Банат, Бачка и Срем. Ево нас у Кикинди која је позната по налазиштима нафте и гаса.

Напунили смо горивом наш аутобус и идемо у Суботицу. То је најсевернији град Србије, познат по индустрији меса. Доста више са тим фабрикама! Хајдемо мало на војвођанска поља да грицкамо травке пшенице и миришемо сунцокрет.

Умало да заборавим да треба обавезно отићи у национални парк Фрушка гора. Хајде, хајде брзо! Фрушка гора је прво место проглашено за национални парк у Србији. Опустите се и нађите унутрашњи мир. Лезите на мекану траву, помиришите нежни цвет и заспаћете. Чучните брзо сви!

Сад тихо, видите ли ону срну? Зар није дивна? Овде, поред срна, има и ласица, дивљих свиња и мачака, тако да вас молим да будете пажљиви. Фрушка гора је позната по бројним манастирима Српске православне цркве, од којих су неки: Гргетег, Јазак, Ново Хопово, Врдничка Раваница, Велика Ремета, Крушедол итд. Са ваше десне стране види се језеро Љуково, а на Фрушкој гори има пуно језера. Ово је прелепо место у Србији које одише лепотама природе и тишине.

Сада сви уђите у аутобус, јер идемо у Нови Сад. Ах, ево нас! Нови Сад је познат по архитектури која је још из средњег века, а најпознатија грађевина је Саборна црква. Погледајте те зидине и те детаље. Божанствено! Сада ћемо обићи галерију Матице српске. Новосађани су велики уметници. Толико од Новог Сада.

А сада, драги моји, имам важно обавештење. Наша туристичка агенција у сарадњи са агенцијом за људе који долазе са севера не организује повратак у почетно место одакле смо кренули. Тако да вам топло препоручујем да уместо обилажења око Србије идете путем којим сте дошли. На тај начин ћете обићи Србију још једанпут и уверити се да ништа што је лепо у овој земљи нисте пропустили. Срећно!

Соња Милосављевић 6/1

ЖИВОТИЊСКО

ЦАРСТВО



Свет животиња је неисцрпна тема о којој је много тога речено, али увек постоји још нешто ново што можемо открити и додати. Чудесно животињско царство још увек крије многе тајне, а упознајући га и проучавајући можемо много тога да научимо. Са животињама делимо ову земљу и морамо научити да их поштујемо и разумемо. Није узалуд велики Ф. М. Достојевски рекао: „Човече, не поноси се својом 'супериорношћу' над животињама, јер оне су без греха, док ти својом величином оскврњујеш земљу.“ Прихватајући животиње, открићемо у себи хуманост и лепоту за коју можда нисмо ни знали да постоји.

Одувек је била актуелна тема о животињама и човековом односу према њима. Старије генерације памте чоколадице *Животињско царство* које су чуване као највеће благо, а данас постоје бројне организације које се брину о животињама и боре за њихова права. Можда је ипак најбоље вратити се човековом изворном, исконском односу према животињама, јер он је увек најчистији, најплеменитији и најискренији. Ево шта о томе мисле наши ученици...

Мој однос према животињама

Животиње су, као и људи, жива бића којима треба само мало љубави да би биле срећне.

Обожавам животиње. Код куће имам два пса: шарпланинца Меду и немачког овчара Ареса. Заиста волим да се играм и мазим са њима., сматрам их за праве пријатеље. Меда ме увек орасположи када ми да шапу и пољуби ме у руку, а Арес је тај који обожава да трчи и скаче. Такође, имам и акваријум са много рибица. Добила сам га за дванаести рођендан и то ми је најдражи поклон.

Када сам била мала, хтела сам да постанем ветеринар. То је, по мом мишљењу, био најлепши посао за сваку особу. Али догодила ми се једна непријатност због које сам променила мишљење – када сам била напољу, један огромни пас је хтео да се игра са мном и скочио је на мене. Од тог дана се јако плашим луталица, али имам велико поштовање према њима и никад их не бих повредила.

Никада нећу разумети људе који убијају животиње из спорта или забаве – верујем да они немају ни грам срца. Могу да разумем да је убијање животиња важно као ланац исхране, али сматрам да такви поступци морају бити умерени и строго контролисани.

Сигурна сам да животиње све памте – запамтиће када сте им помогли у невољи и биће спремне да вам то врате. Никада вам то неће заборавити.

Животиње су право мало благо, без њих овај наш свет не би био потпун. Чувајте их и волите, јер ће и оне волети вас.

Сања Тодоровић 8/4

Ако сте пожелели да свој живот обогатите неким кућним љубимцем, ево наше препоруке шта бисте могли узети у обзир...

Енглески булдог

Порекло енглеског булдога је изузетно занимљиво и у себи крије узбудљиву, готово авантуристичку причу. Као и остале расе паса равног лица, он води порекло од једног веома далеког претка, епирског молоса, којег су у Енглеску довели феничански морепловци. Ова раса данас није ни налик свом претку. Још у периоду од XIII па све до XVIII века ови пси били су познати по агресивности и стога су били искоришћавани као борбени пси. Од тренутка када су борбе укинуте, 1835. законом о животињама, ова раса доживљава низ промена.



Њихов изглед није нешто што ће вас освојити на први поглед – немојте очекивати великог, елегантног пса какви су данас најпопуларнији. Енглески булдог је средње величине у односу на остале расе паса и прилично је тежак и мишићав за своју величину. Има кратке ноге, широке груди и кратку длаку, реп му није претерано дугачак, глава је крупна и компактна. Мужјаци су крупнији и самим тим њихова килажа је већа и варира између 23 килограма и 25 килограма. Женке као ситнији пол са килажом варирају између 22 и 23 килограма. Енглески булдози су раније били знатно виши него данас, али се та особина током времена изменила. Мужјаци су високи од 30 до 40 центиметара; женке су висине од око 31 центиметра па све до 38 центиметара.



Али као и у односу према људима, и о псима не треба судити површно. Естетски недостаци неће вам бити важни када схватите колико су енглески булдози посебни пси. Одушевиће вас њихова интелигенција. Они су веома дружељубиви пси који воле да се забављају. Нису пргави, веома су умиљати, посебно ако су љубимци породице која има децу – обожавају да се играју са њима. Ови пси су и одлични чувари, али обично не показују

знаке агресије. Ипак, неки булдози могу бити агресивнији, чак и према власницима, ако нису дресирани од малена.



Наравно, сваки пас захтева пажњу и посвећеност. Ако се одлучите да удомите пса, неопходно је да бринете о њему на прави начин, а то ћете најбоље учинити слушајући савете стручњака. Енглеском булдогу је потребно релативно мало дресуре како би његове најбоље карактеристике дошле до изражаја. Још док је штене, учите га да не скаче на људе јер уме да буде прилично тежак и тешко ћете га одвићи од тога када одрасте. Од осме недеље га навикавајте на поводац, јер ако касније почнете биће превише велик и тврдоглав и нећете моћи да га обуздате. Олакшаћете му дисање ако користите неку врсту појаса уместо класичног повоца; обичан поводац ће га стезати и иритирати му душник. Потпуну дресуру је најбоље започети између четвртог и шестог месеца старости. Ово ће му помоћи да стекне навике које желите и биће срећнији и послушнији. Енглеске булдоге не морате чешљати. Ишчеткавање меком четком два до три пута недељно је довољно да се отклоне отпале длаке и да се длаци врати сјај. Најважнија ставка када је нега у питању је чишћење набора и прегиба, нарочито на глави, како не би дошло до инфекције. Можете их пребрисати влажним марамицама без јаког мириса. Пошто им уши падају, чистите их бар

једном недељно. Сеците им само врхове ноктију сваке недеље. Перите им зубе бар једном недељно користећи прибор за зубе за псе. Булдози захтевају минималну физичку активност и доста су лењи, па их некада треба натерати да се покрену. Довољне су кратке шетње, минимум три пута дневно. Ипак, водите рачуна да буду у кондицији, јер су склони гојењу.



Мени су ови пси омиљени. Никада вас неће напустити, остају верни до краја. Када поменем енглеског булдога, многи људи помисле на једну згужвану лопту јер су пуни предрасуда. Енглески булдог је леп на свој начин и заслужује да га волите и имате за пријатеља. Веома су послушни и нису агресивни према деци – не морате бринути да ће их повредити. Неинформисани људи тврде да они спавају двадесет сати дневно, али то није тачно. Напротив, воле друштво и игру и уживају проводећи време са својим газдом. Због свега тога, ја вам топло препоручујем енглеског булдога као прави избор за кућног љубимца. Они спадају у скупе расе паса, али новац није ништа у односу на љубав коју ће вам овај пас пружити. Зато одаберите енглеског булдога и сигурно нећете погрешити.

Лазар Лубура 8/2



8. март

Дан жена је празник који се увек обележава – сви се тог дана труде да буду посебно пажљиви према дамама у својој околини. Али, да ли сте се икада запитали зашто се 8. март прославља као Међународни дан жена и чему он заправо служи? Наши ученици су себи поставили то питање, и погледајте шта су открили...

✚ Када споменемо осми март, он нас асоцира на Дан жена и дан када су мушкарци посвећени својим девојкама, женама, мајкама, рођакама... Традиција је да на тај дан жене добију неки поклон.

Осми март није само обичан датум у току године, већ дан када се обележава циљ који су се жене деценијама трудиле да остваре. Женама не треба поклањати пажњу само једанпут годишње, већ увек када сте у могућности.

Жене се и данас боре за своја права, али та борба дуго траје и њен почетак је био веома тежак. Први национални Дан жена обележен је 28. фебруара 1909. године у САД. Инспирирана и охрабрена борбом америчких жена, Немица Луиз Циц предложила је организовање Међународног дана жена. Како она своју идеју није успела да спроведе у дело, иницијативу за организовање Дана жена преузела је феминисткиња и комунисткиња Клара Цеткин, која се за права жена борила од 1889. Прво међународно обележавања Дана жена било је 18. марта 1911. године у Аустрији, Немачкој, Швајцарској и Данској, а осми март као тачан датум обележавања Дана жена у свим земљама прихваћен је 1917. године.

Својом упорношћу и истрајношћу жене су успеле да се изборе за равноправност међу половима, која је одувек требало да постоји. Иако су мушкарци физички јачи од жена, ментално се не разликују ни у ком смислу. Можда је осми март одабран за обележавање овако важног празника баш зато што у том периоду после хладне и оштре зиме поново долази лепше време – све тада почиње да цвета, па и толеранција према женама. Драги наши мушкарци, чувајте, волите и поштујте жене, јер оне су мајке ваше деце; када су срећне и испуњене, оне то преносе и на своје потомке, чинећи и њих веселијим и задовољнијим. Тако жене самим својим присуством чине овај свет лепшим и ведријим местом за живот.

Катарина Војиновић 8/2

✚ Први пут сам се са прослављањем Дана жена сусрела у вртићу. Васпитачица је дан раније рекла како ћемо сутра да обрадујемо своје мајке, јер је сутра њихов дан – дан свих жена, мајки, баки, тетака. Мислим да је тада нисам баш најбоље разумела, нити њен израз лица који је био некако свечан и поносан. И годинама сам тај празник схватала само као дан када треба да обрадујем маму и баку.

А онда сам се једног мартовског дана упитала зашто тај дан није као и сви други, зашто је посебан. Као сваком радозналном детету, моји родитељи су на мени најприхватљивији начин покушали да ми објасне да тај празник није никако из веселја и радости. Морам признати да сам тек ове године први пут прочитала и открила позадину прослављања овог празника и могу рећи да ми није било баш пријатно. Као и увек, жртве се морају принети да би се десили историјски преокрети.

Тако је било и у Америци у којој су запослене жене радиле у текстилној индустрији. Лоши услови рада, ниске плате и руб егзистенције довео је до протеста тих жена у Њујорку давне 1857. године. Међутим, зато што су жене сматране неједнаким полом у односу на мушкарце, многобројни протести били су пропали, све до 1911. кад је у једној фабрици кошуља у Њујорку избио пожар и погинуло 140 жена. Осми март је у ствари дан жалости којим се обележава та трагедија. У Европи је протесте у корист женских права предводила жена по имену Клара Цеткин. Све те жене учеснице у протестима довеле су до тога да Уједињене нације 1975. године 8. март прогласе Међународним даном жена.

И како су године пролазиле, систем вредности и свести се променио, а жене су почеле да добијају већа права. Мада у теорији у савременим земљама жене имају иста права као и мушкарци, у стварном животу се нека занимања и даље деле на мушка и женска, неоправдано. Зато ми је лепо када видим да се овај Дан жена обележава и честита свим женама – на тај начин се наставља борба за једнака права.

Волела бих када би се сви боље информисали како је настало обележавање овог празника, јер онда би људи поштовали жене поштовањем њихове борбе. А то поштовање свака жена заслужује зато што је женска душа танана, крхка и пуна љубави.

Мерило наше љубави и поштовања јесу свих 365 дана у години, а не само један. Дати мајци по један пољубац да јој замирише на образу, баки леп осмех да јој лепше почне дан, дати сестри омиљену хаљину, дати лепу реч другарици, дати све од себе да и остали схвате колико је лепо бити жена и колико је тешко бити жена.

И по један цветак за овај дан... Чисто да ружну историју претворимо у нешто што има боју и дивно мирише... Као љубав, као жена.

Милица Исајловић 7/2

Ево како су ученици млађих разреда наше школе одлучили да обрадују своје маме и баке на 8. март...

✚ ОДЕЉЕЊЕ 2/6 – ОСМОМАРТОВСКИ ПОКЛОНИ





✚ ОДЕЉЕЊЕ 3/4 – ОСМОМАРТОВСКИ ПОКЛОНИ









Историјски

кутак

(интервју)

Историја, учитељица живота

Свако од нас је посебан, другачији и необичан на неки свој начин. Сви имамо, жеље, снове, циљеве које себи у животу постављамо и трудимо се да их остваримо. Школа је ту да нам пружи образовање, али и да нас наведе да откријемо своје скривене таленте. Такав је случај и са учеником наше школе Лазаром Лубуром, који је открио своју страст према историји и у потпуности јој се посветио, ширећи своја знања кроз прочитане књиге и учешћа на такмичењима из историје. Надамо се да ће вам овај интервју помоћи да Лазара видите у неком новом светлу – не само као доброг друга са којим свакодневно проводите време, већ и као дечака који је, заинтересовавши се за проучавање историје, можда открио и свој животни позив. Ево шта нам је све открио у разговору за школски часопис.

Наша реч: Започеле бисмо овај разговор причом о такмичењима, која су тренутно најактуелнија тема у нашој школи. Позната нам је твоја љубав према историји и жеља да на такмичењима покажеш своје знање. Чуле смо да си на општинском такмичењу постигао одличан резултат и пласирао се на градско. На који начин си се припремао за такмичење? Пренеси нам своје утиске после успеха који си постигао.

Веома сам задовољан како сам се организовао и припремио за општинско такмичење, које је одржано 5. марта у ОШ „Љуба Ненадовић“. Са наставницом историје Марином Стефановић сваког уторка и четвртка остајао сам на додатној настави као бих се припремио на прави начин. Наставница ме је испитивала и указала ми на пропусте које сам имао током учења, што ми је много помогло да употпуним своје знање. Задовољан сам постигнутим резултатом, али увек сам амбициозан и верујем да могу још боље – градско такмичење је права прилика да то покажем.

Наша реч: Какве си резултате постигао на такмичењима из историје претходних година? Колико су ти такве провере знања битне?

Прошле године сам први пут учествовао на општинском такмичењу, где сам освојио прво место и пласирао се на градско. Драго ми је што сам ове године наставио са добрим резултатима. Сматрам да

су такмичења веома добра ствар, јер ме мотивишу да још више радим како бих показао своје знање.



Наша реч: Сећаш ли се када си се први пут озбиљно заинтересовао за историју? Шта те је подстакло да овој науци посветиш посебну пажњу?

За историју сам се први пут озбиљно заинтересовао у шестом разреду. Тада смо у школи радили лекцију о српској династији Немањић, која је

обележила нашу историју и у великој мери утицала на развој српске културе – та тема ми је била веома занимљива. Заволео сам историју и због одличних предавања наставнице Марине Стефановић, која ми је приближила историјске теме и помогла ми да их схватим на прави начин.

Наша реч: Да ли се твоје интересовање за историју своди само на школске лекције или теме које те заинтересују истражујеш и на неки други начин?

Волим да истражујем важне историјске догађаје на различите начине, јер ми то омогућава да занимљиве теме сагледам из различитих перспектива. Трудим се да проширим своје знање пре свега читајући историјске књиге које детаљно говоре о неком важном догађају.

Наша реч: Препоручи нам неку историјски књигу која ти се посебно допала и или неку историјску тему која ти је била посебно занимљива.

Има много занимљивих историјских књига, ја заиста уживам читајући их. Препоручујем вам најпре „Историју Срба“ Владимира Ђоровића, за све оне који желе боље да упознају историју свог народа. Такође, књиге „Сестре Романове“ и „Повратак краља Петра II Карађоређевића“ су веома добре, јер вам омогућавају да сагледате ширу слику стварности. Када су у питању историјске теме, ја сам се у последње време доста бавио Мајским превратом, тј. убиством краља Александра и краљице Драге Обреновић. О тој теми говори и књига под називом „Драга Машин, последња краљица династије Обреновић“, као и одлична домаћа серија „Крај династије Обреновић“.

Наша реч: Можеш ли да нам објасниш зашто ти је проучавање историје важно.

Сматрам да проучавање историје свима треба да буде важно, јер је то ствар опште културе. Такође, веома је битно знати историју свог народа, јер је то најбољи начин да упознаш сопствену земљу, културу и традицију. Када се помене историја, углавном сви помисле на нешто што је прошло и више није важно, али ја мислим да греше. Историја нам

помаже да уочимо грешке које су направљене у прошлости и да их никад више не поновимо, а самим тим нам омогућава и да напредујемо.

Наша реч: Постоје ли особе које те подржавају и разумеју твоју љубав према историји?

Наравно, и њихова подршак ми је веома важна. Подржава ме моја породица и моји другови, посебно најбоље другарице Анђела и Кристина, које су ме увек храбриле да истрајем и покажем колико ми историја значи. Велику захвалност дугујем и наставници Марини Стефановић, која ми је историју представила као једну велику и занимљиву причу и помогла ми да је лакше схватим.

Наша реч: Реци нам нешто о својим плановима за будућност. Која је твоја животна жеља?

Моји планови су, наравно, уско повезани са историјом. Уписаћу Угоститељску школу, а након тога желим да студирам историју на Филозофском факултету. Циљ ми је да једног дана будем наставник историје и да својим ученицима пренесем љубав према овом дивном предмету. Такође, волео бих да једног дана, када за то буде права прилика, напишем добру историјску књигу.

Наша реч: Имаш ли, на крају овог интервјуа, неку поруку за све оне који крију своје таленте и жеље, јер се плаше неуспеха?

Сваки таленат је велико богатство и не сме се занемаривати. Када откријете нешто у чему сте добри, морате превазићи страх и покушати да остварите своје снове. Ја се трудим да то учиним, а и свима вама желим исто.

Интервју припремиле:

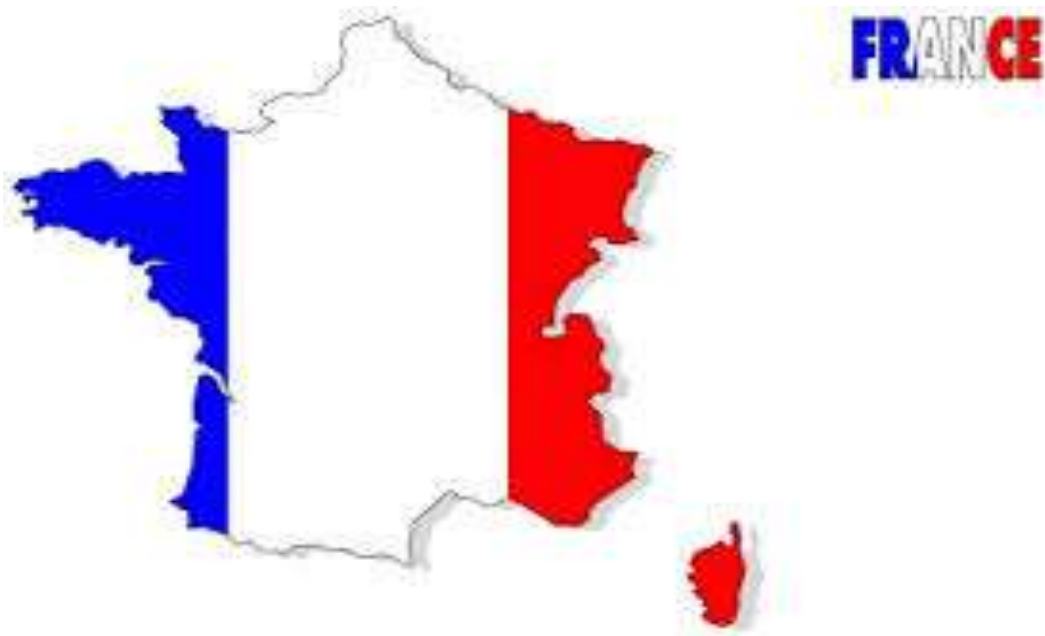
Кристина Пујић 8/2

Анђела Шукало 8/2

Међународни

дан

франкофоније



Сваке године 20. март се обележава као Међународни дан франкофоније. Појам **франкофонија** појавио се по први пут 1880. Француски географ Онезим Реклу (1837 – 1916) га је употребио како би означио заједницу држава у којима се говори француски језик.

Међународна организација Франкофонија представља скуп држава, земаља и регија у којима се говори или користи француски језик, било као матерњи, званични, службени или радни језик. Франкофонију чини 84 земаља (54 земаља чланица, 4 придружене земље и 26 земаља посматрача, међу којима се налази Србија од 2006), односно 220 милиона становника са пет континената.



Застава франкофоније која симболизује пет континената.

Chaque année, le 20 mars est célébrée la Journée internationale de la Francophonie.

Le terme de *francophonie* apparut pour la première fois en 1880. C'est le géographe français Onésime Reclus (1837-1916) qui l'a employé pour désigner les espaces géographiques où on parle français.

L'Organisation internationale de la [Francophonie](#) (OIF) représente l'ensemble d'états, de gouvernements et de régions où on parle ou on utilise la langue française, soit comme la langue maternelle, soit comme la langue officielle ou administrative ou dans les travaux. Elle regroupe 84 [États ou gouvernements](#) (54 membres de plein droit, 4 membres associés et 26 observateurs, entre lesquels la Srebie depuis), soit plus de 220 millions d'habitants répartis sur les cinq continents.



Le drapeau de Francophonie qui représente cinq continents.

Ако пожелите да посетите Француску, сигурно нећете погрешити. Пре таквог пута, неопходне су вам одговарајуће припреме, како бисте у потпуности уживали у својој посети. У томе вам могу помоћи радови ученика наше школе, настали на часовима француског језика.

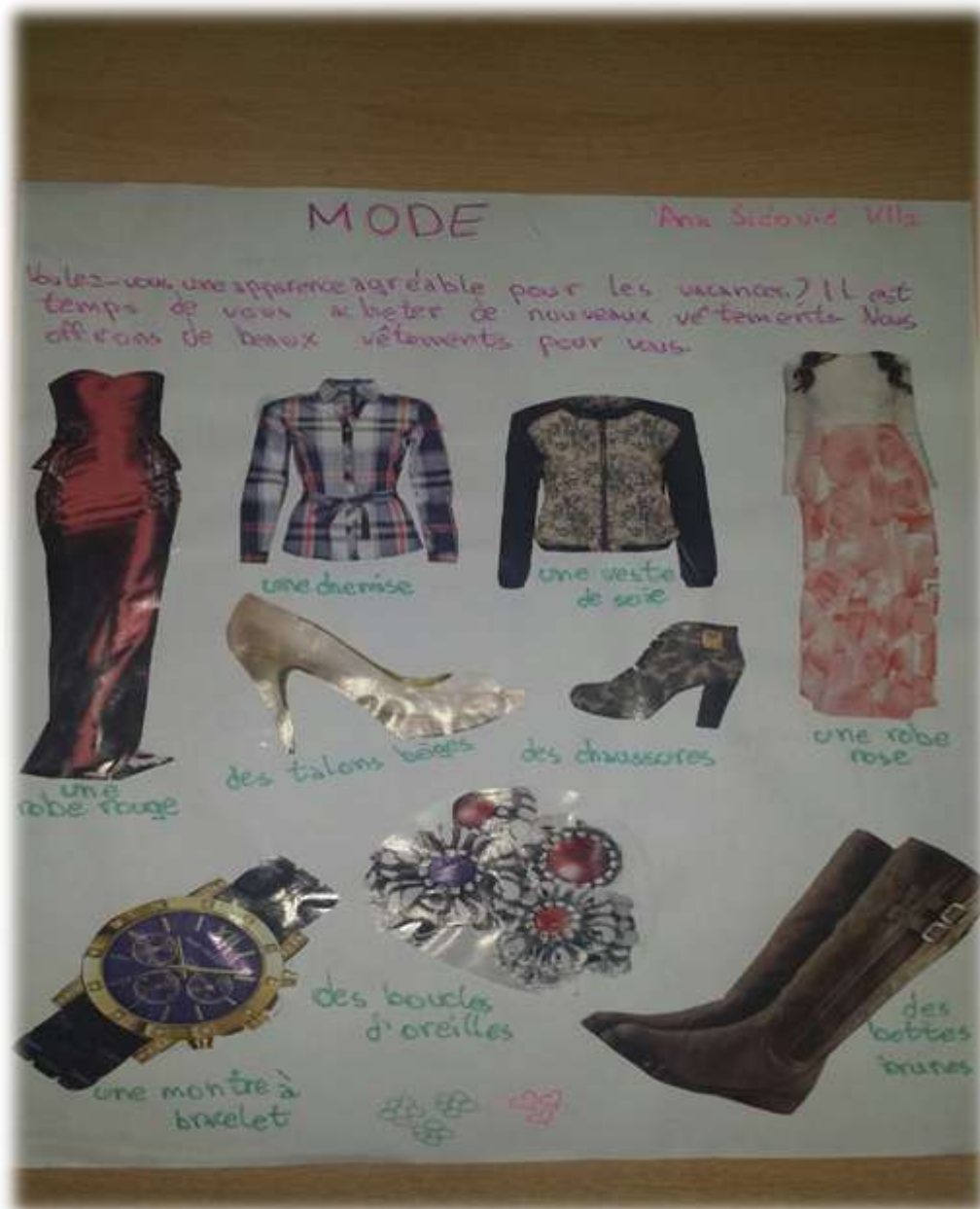
Најпре се морате информисати о земљи у који идете, а то ћете најбоље учинити проучавајући историју и културу државе која је ваша дестинација. Све те информације могу се приказати на једном месту, као што је овај пано који садржи симболе Француске.



Уколико се одлучите да Француску посетите у време новогодишњих и божићних празника, ово су изрази које су вам неопходни да бисте у потпуности уживали.




Париз, главни град Француске, познат је као европска престоница моде. Наша препорука је да током боравка у Француској посетите неку од светски познатих модних ревија – било би штета да их пропустите.



Идеално би било да своје туристичке планове ускладите са одржавањем тениског гранд слем турнира Ролан Гарос. То вам је прилика да уживате у врхунском тенису и, наравно, бодрите нашег Новака Ђоковића.

Journal sportif

Un grand joueur de tennis



C'est Novak Djokovic, un joueur de tennis Serbe. Il est né le 22 mai 1987 à Belgrade.


Novak Djokovic a commencé à jouer au tennis à l'âge de cinq ans.

Il joue au tennis professionnel depuis 2003.

Il a remporté 42 titres de Grand Chelem. Novak Djokovic a remporté 66 tournois. Avec l'équipe nationale de Serbie, il a remporté la Coupe Davis. Maintenant, il est à la deuxième place du classement ATP après 223 semaines en première place.

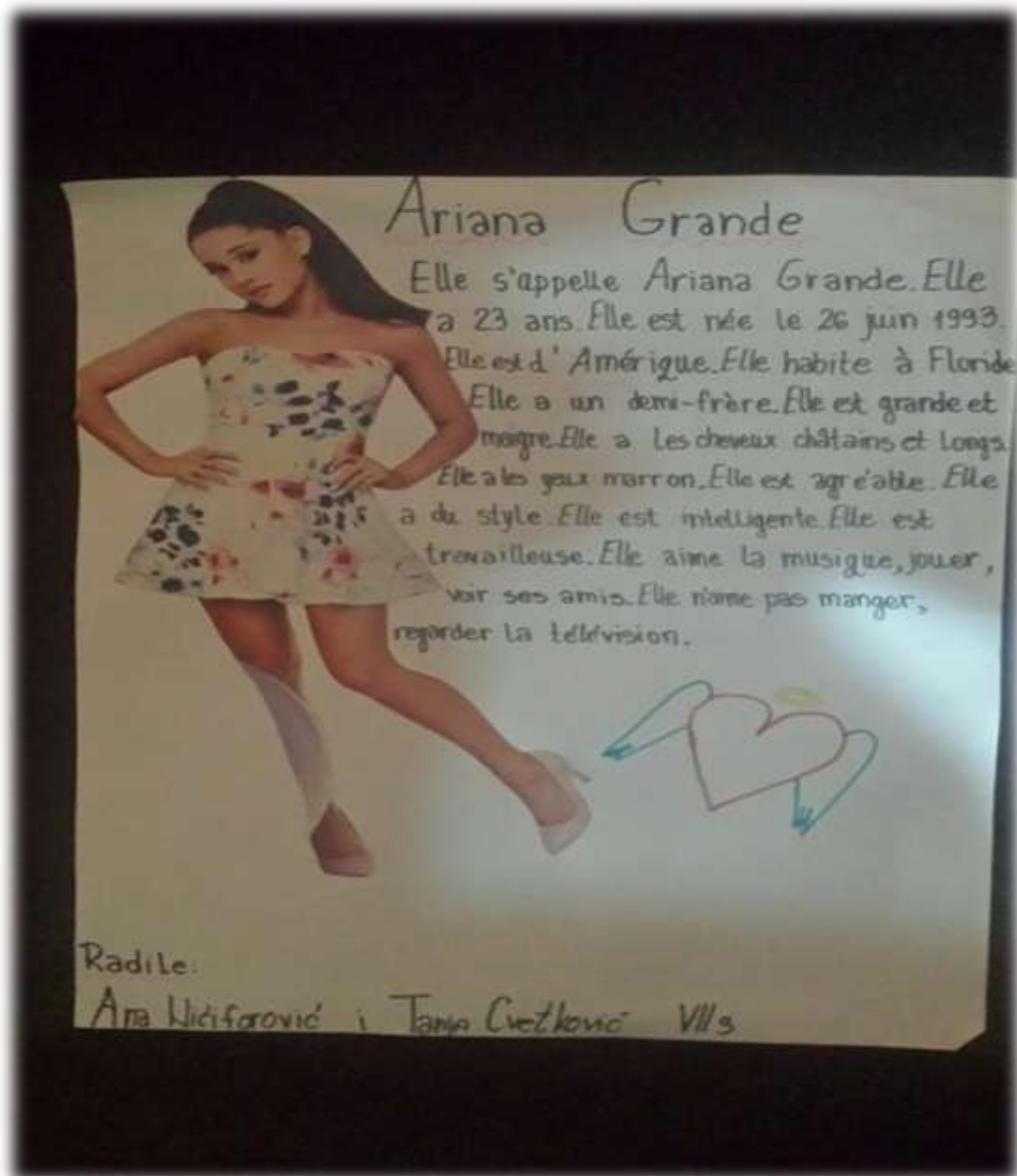
Il est très intelligent et parle quatre langues. Novak aime imiter les joueurs de tennis. Avec sa femme Jelena, il est engagé dans le travail humanitaire. Il aime beaucoup son pays et il est un grand patriot.

Novak Djokovic est l'idole de tous les jeunes en Serbie.



Milica
Ivanovic Viki

Немојте бринути да ће вам у Француској бити досадно. Доброг провода у њој никада не мањка, свако може наћи понешто занимљиво, а ево наше топле препоруке.



Ово су само неке од занимљивости које можете пронаћи у Француској, посебној и по много чему чудесној земљи. Које све тајне она крије, сазнаћете у наредним бројевима школског часописа. Зато, будите уз нас!

БАЧКИ

ПАРЛАМЕНТ

Ђачки парламент је институција која је заживела у многим основним школама, па и у нашој. Овом ученичком телу придаје се све већа важност, јер се на основу рада Ђачког парламента сазнаје много о жељама и потребама ученика, чује се њихов глас и мишљење о организацији школског живота.



Чланови Ђачког парламента су у следећим текстовима настојали да нам приближе и још боље објасне свој рад...

✚ За Ђачки парламент сам се први пут заинтересовала у шестом разреду. Сазнала сам да се на тим седницама гласа и договара, па ми је то било занимљиво. У седмом разреду моја другарица и ја смо одлучиле да се пријавимо. Када смо отишле на прву седницу, схватиле смо да нисмо погрешиле.

На Ђачком парламенту сви наши предлози, мишљења и критике буду уважене. Свако од нас буде саслушан и то је нешто што ми се највише допада. За сваки предлог се гласа и уколико се већина нас сложи, наставник Ђачког парламента заједно са председником презентују предлог директору.

Ђачки парламент је јако важан за нашу школу јер се на њему одлучује где ће се ићи на екскурзију, новогодишњу журку и многе друге ствари.

На нашим седницама појавила се идеја о дежурству ученика. Идеја се допала директору школе, тако да је после свега два месеца идеја реализована. Промена завеса у кабинетима ликовног, српског, математике и биологије такође је идеја која се развила на Ђачком парламенту.

Председника Ђачког парламента смо изабрали гласањем. Више ученика се пријавило, а ми смо одлучили да то буде Давид Вукајловић.

По мом мишљењу, неопходно је да у свакој школи постоји Ђачки парламент, зато што је потребно да ученици те школе имају право да бирају шта им се свиђа, а шта не.

Веома ми се допада да будем део ове организације и сигурно ћу се поново пријавити.

Лена Јовић 7/3

✚ На почетку седмог разреда нисам знала да постоји Ђачки парламент, док нам разредна није рекла да на њега треба да иду два ученика из одељења. Моја другарица и ја смо се одмах пријавиле, јер смо сматрале да ће бити јако занимљиво и да ћемо и ми учинити школу мало бољом.

На Ђачком парламенту одлучујемо о томе где ћемо ићи на екскурзију, где ће бити матура или разговарамо о разним предлозима који би могли да буду корисни за школу. Ђачки парламент има свог председника, потпредседника и записничара, и они се бирају на почетку школске године. Председник има улогу да заједно са наставником парламента изнесе наше предлоге директору и онда добију одговор да ли то може да се уведе или не може и зашто. Такође постоје и два ученика која иду на седнице и на следећем парламенту се пренесе шта је била тема на тој седници. Мислим да свака школа треба да има Ђачки парламент, јер је добро да и ђаци учествују у неким одлукама и да имају своје право гласа. Неки од предлога које смо дали нису могли да се испуне, али неки и јесу, као на пример: да се уведе дежурство ученика, нове завесе у кабинетима где су неопходне.

На почетку сваке школске године бирамо председника парламента и то би свака школа требало да има. Бирамо га тако што гласамо за предложене кандидате и процењујемо ко би био најбољи за ту функцију. Ове године за председника нашег Ђачког парламента изабран је Давид Вукајловић из осмог разреда.

Веома ми је драго што сам члан Ђачког парламента и надам се да ћу бити и следеће године. Препоручила бих осталим ученицима да се пријаве и буду чланови – имам заиста одлична искуства. Веома је интересантно бити ангажован у Ђачком парламенту, јер се осећам као да сам и ја неко ко може да помогне да нашу школу учинимо још бољом.

УСКРШЊИ

ПРАЗНИЦИ



Ближи нам се Ускрс, велики хришћански празник. Ученици наше школе сигурно се радују ускршњем распусту, када ће моћи да се одморе од школских обавеза и проведу квалитетно време са својим породицама. Наши новинари истраживали су о историјату Ускрса и ускршњим обичајима, па су пожелели да своја сазнања поделе и са вама. Нека вам то буде наша најискренија ускршња честитка!

✚ Ускрс (Васкрс) је највећи хришћански празник којим се прославља Исусов повратак у живот – тај чин је назван васкрсење. То се десило трећег дана након његове смрти, односно прве недеље после Великог петка. Ускрс код источних хришћана најраније може да падне четвртог априла, а најкасније осмог маја, док код западних хришћана увек пада између двадесет другог марта и двадесет петог априла.

Обележавањем Ускрса изражава се радост због коначне победе сина Божијег над смрћу. Да би се хришћани достојно припремили за овај празник, још од апостолских времена установљен је Велики пост, по узору на Христа који је четрдесет дана постио на Гори искушења. Наравно, постоје многи обичаји који прате овај прелепи догађај и чине га посебним.

Видосава Маринковић 8/4



✚ У мојој породици одувек се поштују ускршњи обичаји. Као малој, били су ми веома занимљиви и забавни, а сада их посматрам као симболе великог хришћанског празника, али и као одраз наше породичне традиције коју треба сачувати и наставити. Са годинама се усталила навика да се у нашој кући на Велики петак фарбају ускршња јаја. За фарбање користимо разне боје, а као шаре различите биљке из дворишта и баште. Такође, у мојој породици се поштује правило да прво јаје офарбано у црвену боју буде чувар куће. То јаје има посебно место у нашем дому, јер се сматра да чува укућане од зла – зато га пажљиво чувамо наредних годину дана, до следећег Ускрса.



На ускршње јутро обавезно са породицом идем у цркву на литургију и заиста уживам у тим посебним и свечаним тренуцима. Након повратка из цркве, следи размењивање јаја и куцање са комшијама, чему се највише радују најмлађи.

Верујем да се у већини домова Ускрс прославља на сличан начин, али ови обичаји које сам описала за мене су посебно јер ме подсећају на љубав и хармонију који владају у мојој породици. То су уједно и најлепше ускршње поруке коју можемо да пошаљемо!

Анђела Јовић 8/4